

§ 1. Niepubliczne ośrodki adopcyjno-opiekuńcze mogą być zakładane i prowadzone przez:

- 1) stowarzyszenia i fundacje, zarejestrowane i działające w Rzeczypospolitej Polskiej, których statuty przewidują udzielanie pomocy dzieciom i rodzinie,
- 2) kościoły i inne związki wyznaniowe, działające w Rzeczypospolitej Polskiej, o sytuacji prawnej uregulowanej ratyfikowaną umową międzynarodową albo odrębną ustawą, a także zarejestrowane, których statuty przewidują udzielanie pomocy dzieciom i rodzinie,
- 3) osoby prawne kościołów i innych związków wyznaniowych, o których mowa w pkt 2

— jeżeli dotychczas prowadzona przez nie działalność charytatywno-opiekuńcza daje rękojmię należytego wykonywania zadań ośrodka.

§ 2. 1. Dyrektorem publicznego i niepublicznego ośrodka adopcyjno-opiekuńczego może być osoba, która posiada:

- 1) ukończone studia magisterskie na kierunku pedagogika lub psychologia albo na innym kierunku i ukończone studia podyplomowe w zakresie psychologii lub pedagogiki,
- 2) specjalizację z zakresu organizacji pomocy społecznej,
- 3) co najmniej trzyletni staż pracy w instytucjach, których zakres działania obejmuje opiekę nad dzieckiem lub pracę z rodziną.

2. Osoby zatrudnione w ośrodkach, o których mowa w ust. 1, powinny posiadać:

- 1) ukończone studia magisterskie na kierunkach: psychologia, pedagogika, socjologia, prawo, politologia (w zakresie pracy socjalnej) lub studia wyższe na kierunku lekarskim,
- 2) co najmniej roczny staż pracy z dziećmi w instytucjach, których zakres działania obejmuje opiekę nad dzieckiem lub pracę z rodziną, z wyjątkiem osób posiadających ukończone studia magisterskie na kierunku prawo lub studia wyższe na kierunku lekarskim.

§ 3. Podmiot prowadzący publiczny i niepubliczny ośrodek adopcyjno-opiekuńczy zapewnia warunki lokalowe umożliwiające realizację zadań ośrodka, w tym co najmniej dwa pomieszczenia do prowadzenia terapii rodzinnej oraz spotkań z osobami zgłaszającymi gotowość przysposobienia dziecka.

§ 4. Osoby zatrudnione w publicznych i niepublicznych ośrodkach adopcyjno-opiekuńczych w dniu wejścia w życie rozporządzenia, niespełniające wymagań, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2, powinny je uzupełnić do dnia 31 grudnia 2005 r.

§ 5. Publiczne i niepubliczne ośrodki adopcyjno-opiekuńcze, działające w dniu wejścia w życie rozporządzenia, które nie posiadają warunków lokalowych, o których mowa w § 3, są obowiązane do ich osiągnięcia do dnia 31 grudnia 2006 r.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Społecznej:

w z. J. Staręga-Piasek

1267

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

z dnia 26 września 2001 r.

w sprawie szczegółowych sposobów zwalczania i zapobiegania rozprzestrzenianiu się organizmów charakteryzujących się szczególną szkodliwością oraz szczegółowych zasad wyznaczania stref porażenia i stref bezpieczeństwa w związku z wystąpieniem tych organizmów.

Na podstawie art. 3a oraz art. 5a ust. 4 ustawy z dnia 12 lipca 1995 r. o ochronie roślin uprawnych (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 751 i Nr 101, poz. 1178 oraz z 2001 r. Nr 22, poz. 248 i Nr 76, poz. 811) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe sposoby zwalczania oraz zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego

Synchytrium endobioticum — wywołującego chorobę rak ziemniaka, czynnika chorobotwórczego *Clavibacter michiganensis* spp. *Sepedonicus* — wywołującego chorobę bakterioza pierścieniowa ziemniaka oraz szkodników: mątwika ziemniaczanego (*Globodera rostochiensis*) i mątwika agresywnego (*Globodera pallida*),

- 2) szczegółowe zasady wyznaczania stref porażenia oraz stref bezpieczeństwa w związku z wystąpieniem organizmów szkodliwych, wymienionych w pkt 1.

§ 2. 1. Strefa porażenia obejmuje grunty zarażone, na których stwierdzono występowanie organizmów

szkodliwych, o których mowa w § 1 pkt 1, na co najmniej jednej roślinie lub w próbce gleby.

2. W przypadku stwierdzenia porażenia co najmniej jednej bulwy ziemniaka w partii składowanych ziemniaków strefa porażenia obejmuje grunty, z których te ziemniaki pochodzą.

3. Strefa bezpieczeństwa obejmuje grunty położone wokół strefy porażenia, na których istnieje prawdopodobieństwo występowania organizmów szkodliwych, o których mowa w § 1 pkt 1.

§ 3. 1. Magazyny, środki transportu i inne przedmioty, a w szczególności narzędzia i opakowania, które miały kontakt z porażonymi ziemniakami, poddaje się dezynfekcji.

2. W strefie porażenia zwalcza się samosiewy ziemniaków oraz inne rośliny z rodziny psiankowatych.

Rozdział 2

Czynnik chorobotwórczy *Synchytrium endobioticum*

§ 4. 1. Strefę porażenia wyznacza się na gruntach, na których uprawiano ziemniaki, po stwierdzeniu objawów raka ziemniaka na co najmniej jednej roślinie.

2. Po wyznaczeniu strefy porażenia określa się patotyp raka ziemniaka.

3. Strefę bezpieczeństwa wyznacza się na odległość 300 m od zewnętrznej granicy strefy porażenia, z wyłączeniem obszarów, na których nie istnieje prawdopodobieństwo rozprzestrzenienia się raka ziemniaka.

§ 5. Ziemniaki pochodzące z gruntów zarażonych rakiem ziemniaka:

- 1) nie są wprowadzane do obrotu, z wyjątkiem sprzedaży zakładowi przemysłowemu przerabiającemu ziemniaki, jeżeli technologia przerobu gwarantuje zniszczenie czynnika chorobotwórczego,
- 2) mogą być wykorzystane na własne potrzeby, po uprzednim ugotowaniu,
- 3) nie mogą być użyte do sadzenia.

§ 6. 1. W strefie porażenia, w okresie 10 lat od dnia jej wyznaczenia, nie uprawia się ziemniaków i innych roślin korzeniowych oraz roślin przeznaczonych do przesadzania na inne grunty lub przechowywania w gruncie.

2. Inne płody rolne można wywozić ze strefy porażenia po uprzednim ich oczyszczeniu z przylegającej do nich gleby.

3. W strefie bezpieczeństwa uprawia się wyłącznie odmiany ziemniaka nieprzeznaczone do sadzenia, charakteryzujące się wysokim stopniem odporności na występujący patotyp raka ziemniaka.

4. Sadzeniaki ziemniaka mogą być uprawiane w strefie porażenia i w strefie bezpieczeństwa po upływie 5 lat od dnia zniesienia tych stref.

Rozdział 3

Czynnik chorobotwórczy *Clavibacter michiganensis* spp. *Sepedonicus*

§ 7. 1. Ziemniaki porażone bakteriozą pierścieniową ziemniaka:

- 1) nie są wprowadzane do obrotu, z wyjątkiem sprzedaży zakładowi przemysłowemu przerabiającemu ziemniaki, jeżeli technologia przerobu gwarantuje zniszczenie czynnika chorobotwórczego,
- 2) mogą być wykorzystane na własne potrzeby, po uprzednim ugotowaniu,
- 3) nie mogą być użyte do sadzenia.

2. Łęty ziemniaków pochodzące z gruntów zarażonych bakteriozą pierścieniową ziemniaka zbiera się i spala na tym gruncie.

§ 8. W strefie porażenia nie uprawia się ziemniaków i pomidorów przez okres 3 lat od dnia, w którym stwierdzono występowanie tego czynnika chorobotwórczego.

§ 9. Brak występowania bakteriozy pierścieniowej ziemniaka stwierdza wojewódzki inspektor ochrony roślin w świadectwie zdrowotności.

Rozdział 4

Mątwik ziemniaczany (*Globodera rostochiensis*), mątwik agresywny (*Globodera pallida*)

§ 10. Ziemniaki pochodzące z gruntów zarażonych mątwikiem ziemniaczanym lub mątwikiem agresywnym:

- 1) nie są wprowadzane do obrotu, z wyjątkiem sprzedaży zakładowi przemysłowemu przerabiającemu ziemniaki, jeżeli technologia przerobu gwarantuje zniszczenie szkodnika,
- 2) mogą być wykorzystane na własne potrzeby.

§ 11. 1. W strefie porażenia:

- 1) nie uprawia się ziemniaków, pomidorów, papryki, oberżyny oraz innych roślin z rodziny psiankowatych, przez okres 5 lat od dnia, w którym stwierdzono występowanie mątwika ziemniaczanego lub mątwika agresywnego, z zastrzeżeniem ust. 2,
- 2) nie uprawia się, nie przechowuje w glebie i nie składa innych roślin przeznaczonych do sadzenia na gruntach niezarażonych.

2. W strefie porażenia dopuszcza się uprawianie odmian ziemniaka odpornych na występujący patotyp szkodników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli:

1) odmiany te przeznaczone są do konsumpcji lub przerobu przemysłowego,

2) uprzednio przeprowadzono odkażanie gleby.

§ 12. 1. Nie używa się do sadzenia ziemniaków zarażonych mątwikiem ziemniaczanym lub mątwikiem agresywnym.

2. Grunty, na których uprawiane są ziemniaki sadzeniaki, powinny być wolne od cyst zawierających żywe jaja i larwy mątwika ziemniaczanego lub mątwika agresywnego, co stwierdza wojewódzki inspektor ochrony roślin w świadectwie zdrowotności.

3. Świadectwo zdrowotności, o którym mowa w ust. 2, wojewódzki inspektor ochrony roślin wydaje od dnia 15 września roku poprzedzającego sadzenie ziemniaków do dnia 30 marca roku, w którym ziemniaki będą sadzone.

Rozdział 5

Przepis końcowy

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi: *A. Balasz*

1268

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

z dnia 28 września 2001 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 237¹⁵ § 2 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez obsługę zwierząt gospodarskich, zwanych dalej „zwierzętami”, rozumie się czynności związane z chowem i hodowlą tych zwierząt wykonywane codziennie lub okresowo, a w szczególności prace związane z karmieniem, pojeniem, dojeniem, wymianą ściółki oraz pielęgnacją, leczeniem i transportem.

§ 2. W pomieszczeniach przeznaczonych do hodowli lub chowu zwierząt, zwanych dalej „pomieszczeniami inwentarskimi”, pracodawca powinien zapewnić w szczególności:

- 1) utrzymywanie czystości i porządku, w tym regularne usuwanie odchodów,
- 2) zwalczanie gryzoni, owadów i szkodliwych mikroorganizmów,
- 3) niedopuszczanie do zagrzybienia ścian i sufitów,
- 4) utrzymywanie właściwej wentylacji.

§ 3. W pomieszczeniach inwentarskich niedopuszczalne jest:

- 1) używanie ognia otwartego oraz palenie tytoniu,
- 2) wykonywanie nagłych ruchów oraz wydawanie dźwięków mogących niepokoić zwierzęta,
- 3) podchodzenie w bezpośrednie sąsiedztwo zwierząt w sposób niezauważalny dla zwierzęcia.

§ 4. W pomieszczeniach inwentarskich:

- 1) powierzchnia podłogi korytarza powinna być nie-nasiąkliwa i ograniczająca poślizg,
- 2) szerokość korytarza powinna umożliwiać stosowanie urządzeń technicznych do dowozu i dozowania pasz, zapewniać łatwy i bezpieczny dostęp do zwierząt oraz bezpieczne wykonywanie czynności związanych z ich obsługą,
- 3) kanały odprowadzające ścieki i gnojownicę powinny być odpowiednio zabezpieczone,
- 4) drzwi powinny być otwierane na zewnątrz.

§ 5. Podczas przygotowywania oraz stosowania chemicznych środków odkażających i dezynfekcyjnych w pomieszczeniach inwentarskich powinno się:

- 1) przestrzegać instrukcji producenta tych środków,
- 2) stosować odpowiednie środki ochrony indywidualnej.

§ 6. W celu ograniczenia stężenia pyłów organicznych w pomieszczeniach inwentarskich powinno się w szczególności:

- 1) wyposażyć pomieszczenia przeznaczone dla drobiu i trzody chlewnej w urządzenia odpylające lub
- 2) stosować inne dostępne urządzenia techniczne do odpylania pomieszczeń.

§ 7. 1. W nowo budowanych lub przebudowywanych pomieszczeniach inwentarskich powinny być zastosowane urządzenia techniczne ułatwiające pracę